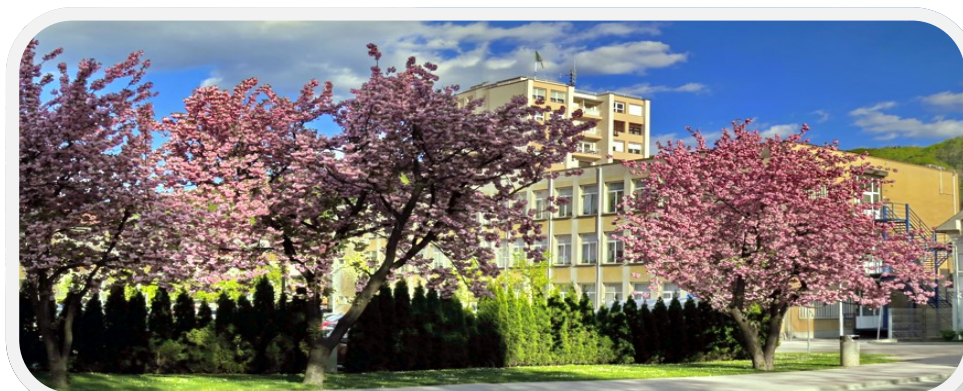

Š o l s k o g l a s i l o

PRELOM

2015

- * 12. srečanje srednjih zdravstvenih šol Slovenije v odbojki na mivki
- * Ekскурzija na Dolenjsko
- * Ekipa prve pomoči se predstavi
- * Gostinsko turistični zbor
- * Tabor na Mrzlici
- * Zanimivo druženje na Mrzlici
- * Ekскурzija na Rakitno
- * Zasavje za zdravje že petič
- * 50 odtenkov sive ekonomije – zavod Nefiks
- * Obisk Varstveno delovnega centra Zagorje ob Savi

Srednja šola Zagorje

12. srečanje srednjih zdravstvenih šol Slovenije v odbojki na mivki

Že dvanajsto leto zapored se srečujejo dijaki in profesorji srednjih zdravstvenih šol. Pomerijo se v odbojki na mivki. Letošnje šolsko leto je bila na vrsti naša šola. Srečanje je bilo v petek, 11. 9. 2015.

Prijavilo se je 10 šol: Srednja zdravstvena šola Celje, Srednja šola za farmacijo, kozmetiko in zdravstvo Ljubljana, Srednja zdravstvena in kozmetična šola Maribor, SGLŠ Postojna, Srednja zdravstvena in kemijska šola Novo mesto, Srednja šola Izola, Srednja zdravstvena šola Slovenj Gradec, Srednja zdravstvena šola Ljubljana, Srednja zdravstvena šola Murska Sobota ter Srednja šola Zagorje.

Tekmovanje se je končalo približno ob 14.00 uri, nato pa smo se odpeljali v Zagorje v šolo, kjer smo imeli kosilo. Po kosilu je bila razglasitev rezultatov, podelitev pokalov, nagrad ter zaključek srečanja.

Prvo mesto med ekipami dijakov je dosegla ekipa dijakov iz Novega mesta, drugo ekipa iz Maribora ter tretja ekipa dijakov iz Slovenj Gradca.

Stana Kovač Hace, prof.

Ekskurzija na Dolenjsko

V sredo, 21.10.2015, smo se dijaki 1. c, 2. c, 4. c in 5. c oddelka v sklopu projektne tedna odpravili na ekskurzijo.

Ob 7. uri zjutraj, smo se zbrali na avtobusni postaji v Zagorju in se odpeljali proti Novemu mestu. Tam smo si ogledali tovarno Krka. Še preden smo vstopili smo razrednikom oddali mobilne telefone, saj je bilo slikanje prepovedano. Kljub temu so nas tam prosili za skupinsko sliko pred stavbo. Dobili smo še zloženske in izkaznice, ki smo jih morali v času obiska nositi na vidnem mestu. Odpravili smo se na ogled. V enem prostoru smo prisluhnili zgodovini tovarne Krka in si ogledali plakate. Sledila je manjša pogostitev in ogled kratkega filma. Nato smo se razdelili v dve skupini. Šli smo v dvigalo in se z njim pomikali navzdol. V vsakem nadstropju smo se za kratek čas ustavili in si ogledali posamezne prostore. Na koncu smo izstopili iz dvigala in si ogledali še veliko visokoregalno skladišče. Šli smo še v poseben prostor, kjer smo se lahko malo odpočili in počakali drugo skupino. Zahvalili smo se za ogled Krke in se z avtobusom odpravili do Metlike. Tam smo dobili učne liste in vsak je ubral svojo pot po mestu. Imeli smo tudi nekaj prostega časa, da smo se okrepčali in pridobili energijo še za zadnji del ekskurzije. Na poti proti Radovici smo oddali učne liste.

Avtobus nam je ustavil pred osnovno šolo Brihtna glava in vstopili smo v leto 1950, ko je pouk potekal na malo drugačen način. Najprej nas je sprejel ravnatelj Andrej Bajuk in nam na kratko predstavil šolo.

Nato se je oglasil zvonec in ob prihodu tovarišice učiteljice smo vsi vstali. Pozdravili smo se »Za domovino!« - »S Titom naprej!« in se usedli. Ves čas smo sedeli vzravnano, roke pa smo imeli za stolom. Govorili smo samo takrat, ko je to zahtevala učiteljica. Vsak stavek smo morali začeti z besedama "tovarišica učiteljica".

Tako se je pouk začel. Vsi smo sodelovali pri spoznavanju Bele krajine, tamkajšnjih običajev, jedi, noše... Skupaj smo zapeli še pesem in na koncu prejeli ispričevalo. Po koncu pouka smo utrujeni sedli na avtobus in se v Zagorje vrnili okoli 18. ure.

Mateja Odlazek, 2. c

Ekipa prve pomoči se predstavi

Že v 2. letniku smo se odločili, da bomo svoje znanje izpopolnili v znanju prve pomoči. V šoli, na raznih treningih in z veliko vztrajnosti nam je uspela zmaga na regijskem tekmovanju. Pridobili smo veliko znanja, pa tudi uživali. Izkušnje bodo ostale nepozabne. Med drugim smo lahko trenirali z ekipo, ki je zmagala na evropskem tekmovanju.

Pri vsem tem nas je podpiralo Območno združenje rdečega križa Zagorje.

V skupini smo: Monika Ocepek, Luka Selan, Monika Grošelj, Rok Klančičar, Tadej Psarn, Nejc Ocepek in Zlata Hajdarevič. Z zmago na regijskem tekmovanju v Sevnici smo se uvrstili na državno tekmovanje, ki je potekal v Murski Soboti. Tudi tam smo se uvrstili odlično. Smo deseti v Sloveniji. Skupaj smo že 2 leti in še ne mislimo odnehati. Ustanovili pa smo tudi novo ekipo, saj vidimo, kako si veliko dijakov želi pomagati drugim.

Monika Grošelj, 4. b

Gostinsko-turistični zbor

V sredo, 14. 10. 2015, smo se dijaki 2. d, 4. d in 5. d s profesoricama Marušo Kolar in Anamarijo Berdelak Potočnik ter z gospo ravnateljico odpravili na gostinsko-turistični zbor v Novo Gorico.

Ko smo prispeli, smo si ogledali tekmovanje iz strežbe, na katerem so tekmovali naši dijaki: Sebastjan Cerovšek, Edin Zukanovič in Jakob Drolc, mentor pa je bil učitelj praktičnega pouka Andrej Naglav.

Po tekmovanju iz strežbe smo si odšli ogledat še tekmovanje iz kuharstva. Tekmovali so naši dijaki: Klemen Razboršek, Klemen Čančer in Žiga Šircelj. Mentorica je bila učiteljica praktičnega pouka Mojca Omahne. Osvojili so bronasto priznanje.

Z avtobusa smo si ogledali še Trg Evrope, na programu je bil še obisk solkanskega mostu. Ker pa je močno deževalo, smo se počasi odpravili domov, kamor smo prišli ob 17. uri.

Bilo je lepo in uživali smo.

Blaž Strgaršek, 4. d

Tabor na Mrzlici

Vsako leto s seboj prinese veliko novosti. Nekaterih smo bolj veseli, nekaterih malo manj. To šolsko leto smo se dijaki 2. letnika programa Zdravstvene nege prav prijetno razveselili. Obetal se nam je dvodnevni tabor na Mrzlici. V naslednjih vrsticah si preberite, kako je potekalo naše druženje.

Končno je prišel četrtek, 24. september, ko smo se odpravili na tabor. Avtobus nas je popeljal do Podmeje. Ko smo prispeli, smo vso prtljago prenesli na manjši avtobus, ki jo je odpeljal do našega cilja. Kakšen nahrbtnik s plastenko vode na poti nam ni bil odveč. Preden smo se odpravili, smo posneli skupinsko fotografijo in se končno odpravili na dokaj dolgo pot.

Kar trajalo je in trajalo. Poti nikakor ni bilo videti konca. Po približno uri in pol smo s prijatelji prispeli na Mrzlico. Bila sem pošteno utrujena. Ob misli, kaj vse me še čaka čez dan, sem se počutila še bolj izmučeno. V planinskem domu je bilo sprva zelo mrzlo, dokler niso začeli ogrevati prostorov. Kar naprej sem se stiskala h

kaminu. Po kratkem počitku smo odložili prtljago v svoje sobe ter odšli v jedilnico na kosilo. Ko smo napolnili svoje lačne trebuščke z izvrstnim golažem, namreč imeli smo izredno dobro kuharico, smo si ponovno vzeli čas za počitek. Nato smo se razdelili po skupinah, katere sta sestavili razredničarki obeh razredov. Dijaki smo bili med seboj pomešani. Kdo je s kom v skupini, smo izvedeli že nekaj dni pred odhodom. Sprva sem bila malce razočarana, ker nisva bili skupaj z mojo najboljšo prijateljico, saj sem vedela, da bodo delavnice potekale ves dan. Toda tudi druge člane skupine sem poznala, z nekaterimi sem se že prej zelo dobro razumela, nekateri pa so me prijetno presenetili s pozitivno energijo ter prijetno družbo. Prva dejavnost na seznamu je bila prva pomoč, ki so jo izvajali dijaki šolske ekipe Osmice. Delavnica naj bi potekala od 13.00 do 15.30 ure, a se je malo zavleklo zaradi izbora novih kandidatov za ekipo. Sprva smo bili na toplem, pozneje pa smo večino časa preživeli zunaj. Bilo je zelo mrzlo, čeprav sem bila toplo oblečena. Kasneje so prišli taborniki iz Zagorja.

Prva in druga skupina sta morali ostati še nekaj časa zunaj, medtem ko so se drugi le lahko pogreli. Nekatere dejavnosti, ki smo jih imeli v načrtu, smo žal morali nadomestiti z drugimi. Čas s taborniki je hitro minil. Zunaj smo se najprej ogreli z raznimi igrami, potem pa smo izdelovali nosila in dežne plašče, v domu pa smo se naučili vezati različne vozle. To mi je bilo zelo všeč. Sledila je večerja. Ker je bil dan dokaj naporen, smo bili že res lačni. Jedli smo krompirjev golaž in okusen borovničev zavitek. Zelo sem se veselila druženju ob ognju. Prižgali naj bi taborni ogenj in pekli hrenovke, jabolka, krompir, penice, a zaradi slabega vremena je to odpadlo. Nič za to, smo se že znašli. Ker je naš tabor temeljil na tekmovanju po skupinah ter druženju, smo imeli še večerni kviz. Najprej o zeliščih. Morali smo vonjati in okušati različne vrste ter ugotoviti ime zelišča. Moji skupini tukaj ni šlo prav dobro, vendar pa smo bili precej boljši pri ugotavljanju zastav in logotipov. Na koncu smo še nekatere dijake poškopili z različnimi parfumi, določili smo enega člana, ki je z zavezanimi očmi ugotavljali, kateri član skupine je to. Po končanih aktivnostih smo se nekateri še družili v jedilnici ob glasbi, drugi pa so že bili v svojih sobah. Nekateri dijaki so zaspali šele pozno v noč.

Zjutraj smo imeli samopostrežni zajtrk od 7.30 do 8.00 ure. Sledile so delavnice o samopodobi, kjer smo reševali delovne liste in se igrali igrice. Sledil je kviz iz stroke in splošnega poznavanja Slovenije. To nam je šlo kar dobro. Za konec smo morali vleči še vrv. Tu smo se najbolje izkazali. Bili smo najmočnejši, čeprav je deževalo in si

sploh nismo mislili, da lahko v tem vse premagamo. Sledilo je kosilo, podelitev nagrad in fotografiranje. Bili smo drugi in zelo zadovoljni. Okrog dveh smo se odpravili domov, sicer malce zaskrbljeni zaradi dežja, a smo vsi varno prispeli do avtobusa in utrujeni nadaljevali našo pot proti domu.

Mislim, da je bil naš tabor zelo uspešen, saj nismo imeli nobenih težav, poleg tega pa smo se tudi zabavali. Imela sem se zelo lepo in sem z vsem zadovoljna, edino kar me je zmotilo, je bilo vreme. Upam, da bodo še kdaj organizirali takšno druženje.

Ajla Gromilić, 2. b

Zanimivo druženje na Mrzlici

Neskončno dolgo pričakovanje ... Štetje dni in noči do napovedanega datuma za odhod na Mrzlico. Tiho upanje, ki sproži adrenalin po telesu in požene kri po žilah. Vse to le ob misli, kdaj bom končno odprla oči in odšla. Prebudim se v mrzlo, rahlo vetrovno jutro. Sprašujem se, zakaj, le zakaj ravno danes takšno vreme. Kljub temu se veselim ... Čeprav le dva dneva, ki me čakata s sošolkami in sošolci. Porajajo se dvomi, bo tako kot sem si zamišljala, bodo vse moje sanje postale resničnost, se bom spominjala tabora še dolgo? Odločim se, da ne bom premišljevala vnaprej.

Urno oblečem topla oblačila, si nadenem težak nahrbtnik in odhitim na avtobus, ki me pripelje na avtobusno postajo v Zagorje. Tam srečam kup nasmejanih obrazov z zvrhano mero energije, s katerimi sedemo na avtobus, ki nas popelje do Podmeje. Tu se začne, za nekatere začaran krog dolgih eno urnih korakov, za druge, ki pa smo že navajeni zahtevnejše hoje, pa le »mala malica« za dušo. Opazujem šumenje listov na drevesih, ki jih povzroča močan veter. Zebe me, a v srcu čutim toplino. Pogovori, ki potekajo med potjo, mi zastirajo misli, da se mi le ta ne zdi tako dolga. Naposled

rahlo utrujeni prispemo do planinskega doma, katerega oskrbnica je res prijazna gospa, ki nas sprejme z nasmehom na obrazu. Počutim se zaželelo, dobrodošlo. Odhitimo do sob, kjer se namestimo, opazujemo ta razgled po krajih in mogočne gozdove, ki bodo naši spremljevalci.

Ostale dejavnosti potekajo skoraj po programu. Vsakodnevni obroki, da ne pozabim na slasten domač golaž. Vrstijo se delavnice prve pomoči, kjer nam ekipa prve pomoči Srednje šole Zagorje pokaže, kako ukrepati v različnih situacijah, kot so: oživiljanje, ukrepi pri zadužitvah, imobilizacija zlomov in zaustavitev krvavitev. Poleg teoretičnega znanja pa smo tekmovali tudi v praktičnem. Cilj tega je dosežen. Izbrani so bili bodoči ožji člani za ustanovitev nove ekipe prve pomoči Srednje šole Zagorje.

Tudi taborniki so nas naučili nekaj svojih veščin, od vezanja vozlov, do izdelave nosil in zavezovanja pelerin. Naši profesorji nas tudi na Mrzlici niso pustili brez preverjanja znanja. Razdelili so nas v ekipe, kjer smo morali ugotavljati vonj začimb in parfumov, logotipe in zastave svetovnih držav. Po dolgem dnevu smo zvečer kar »padli« v postelje. Dež, ki nas je spremljal že od popoldneva, je še bolj nagibal naše glave v spanje, saj smo potrebovali novih moči za naslednji dan.

Drobne kapljice, ki so polzele po oknu, so nas prebudile v jutro. Jutranja telovadba. Le kdo bi si želel že zjutraj ob takšnem lenem in deževnem vremenu telovaditi? Pa vendar, kar je treba, je treba. Sledil je strokovni kviz in kviz o poznavanju Slovenije ter delavnica, ki jo je vodila šolska svetovalna delavka. Tu smo lahko spoznali samega sebe. Spoznavali smo veščine in sposobnosti, ki naj bi jih imeli pri opravljanju poklica, za katerega se izobražujemo.

Po vseh končanih dejavnostih je sledila razglasitev zmagovalne ekipe. Nekaj razočaranih obrazov, spet drugi bolj nasmejani. Sladka darilca za vse, razlike skoraj ni bilo. Vse bolj se je bližala ura odhoda. Morali smo pohiteti, saj nas je spet čakala enourna pot po dežju do Podmeje, kjer nas je čakal avtobus.

Polni novih vtisov, izkušenj in tudi novega znanja smo odhiteli domov. Čeprav je bilo le vreme tisto, ki nam je rahlo ponagajalo, vem, da nam bosta ta dva dneva ostala še dolgo v lepem spominu.

Lana Ravnikar, 2. b

Ekskurzija na Rakitno

Na ekskurzijo na Rakitno smo se odpravili 24. septembra zjutraj, ko smo bili vsi še zelo zaspani in čisto brez življenja. Na avtobusu smo se že zbudili in veselo prepevali. Na Rakitni so nam na kratko predstavili Mladinsko klimatsko zdravilišče, zdravnica pa nam je pripravila predavanje o spolnosti. Še pred kosilom smo se odpravili na krajši pohod do bližnjega hriba. Ko smo se vrnili, smo utrujeni komaj čakali, da se razporedimo v sobe in se spočijemo.

Sledilo je še športno obarvano popoldne, na nogometnem igrišču. Po večerji smo imeli spoznavni večer. Preko raznih igrice smo se med seboj še bolj spoznali. Predstavnici ekipe prve pomoči z naše šole sta nam tudi pokazali, kako lahko pomagamo človeku, če se mu kaj zgodi. Tako smo se zelo veliko naučili, saj smo tudi sami sodelovali.

Naslednji dan smo se odpravili v Ljubljano. Najprej smo bili na ogledu in predstavitvi prireditve Ave Emona, nato pa smo šli kar peš v Center za slepo in slabovidno mladino. Pokazali so nam razne knjige in pripomočke, ki jih uporabljajo slepi. S pomočjo Braillove abecede smo se tudi mi naučili prebrati in zapisati nekaj besed. Predstavili so nam tudi Vrt čutil, kjer smo se z zavezanimi očmi tudi sami sprehodili in izkusili, kako zgleda voditi slepega ali kako občuti to slep človek, če ga nekdo vodi.

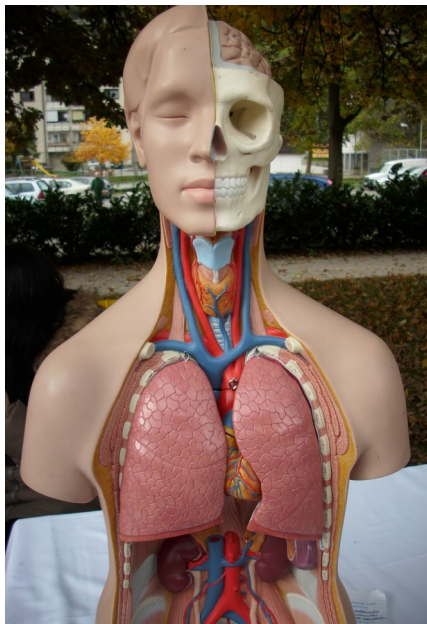
Ekskurzija je bila zelo poučna in vsem je bila všeč, čeprav je bila prekratka.

Larisa Mehinović, 1. b

Zasavje za zdravje že petič

V četrtek, 22. oktobra 2015, smo dijaki 4. letnika programa Zdravstvene nege že peto leto zapored izpeljali prireditev Zasavje za zdravje, ki se je odvijala v mestnem parku dr. Janeza Drnovška od 8.30 do 12.30.

Vsako leto je namen naše prireditve, da bi promovirali zdrav način življenja. Zdravje je pomembno za vsakogar, zato smo se potrudili in pripravili zanimive predstavitve za obiskovalce.

Po parku smo imeli postavljene stojnice z različno vsebino za mlajše in starejše obiskovalce. Na stojnici, kjer so si lahko tako mladi kot starejši brezplačno izmerili krvni sladkor in krvni tlak, je bilo največ obiska, saj povečane vrednosti lahko za vsakogar pomenijo veliko tveganje za nastanek bolezni. Na prireditvi so si lahko obiskovalci ogledali zgradbo človeka, saj smo imeli predstavljene modele prsne in trebušne votline, očesa in ušesa.

Ker pa smo promovirali zdravje, nismo mogli mimo športnih dejavnosti. Pripravili smo krajšo uro športne vzgoje. Veliko pozornosti sta pritegnili reševalni akciji ekipe prve pomoči. Prva je bila na temo gozdarske nesreče, druga pa na temo nesoglasje in nespornost med paroma. Da pa obiskovalci niso bili lačni, je poskrbela skupina dijakov, kateri so pripravili degustacijo zdravih namazov. Na koncu parka sta bili postavljeni še dve stojnici.

Prva skupina je predstavljala delavnico o spolno prenosljivih boleznih, za najmlajše obiskovalce so pripravili delavnico o razlikah med deklicami in dečki. Druga skupina pa je predstavljala programe DORA, SVIT in ZORA. Postavljeno smo imeli tudi napihljivo črevo, kjer so si lahko obiskovalci ogledali spremembe ob nastanku raka na črevesju in otipali zdrav, cističen in rakav model dojke. Z nami so bili tudi študentje medicine in gospe iz društva onkoloških bolnikov.

Čeprav je bilo vreme turobno, nas to ni motilo, saj sta nas vodila dobra volja in nasmeh na obrazih obiskovalcev.

Zahvaljujemo se vsem obiskovalcem, ki so prišli na ogled. Posebna zahvala pa je namenjena vsem organizacijam in društvom, ki so nas podprli in nam priskočili na pomoč pri uresničevanju našega načrta.

Monika Grošelj, 4. b

50 odtenkov sive ekonomije – zavod Nefiks

Višji davki za politike

Na Srednji šoli Zagorje se je odvijala delavnica na temo sive ekonomije, ki jo je Zavod Nefiks organiziral v okviru projekta "50 odtenkov sive ekonomije". Zavod Nefiks projekt izvaja že drugo leto, njegov glavni namen pa je ozaveščanje mladih o posledicah, ki jih siva ekonomija prinaša za gospodarstvo in celotno družbo.

Delavnica se je pričela z debato o tem, kaj sploh je siva ekonomija ter kakšne učinke prinaša za celotno družbo. Razpravljalo se je tudi o dejstvih, zakaj je pomembno, da se plačuje davke in kaj vse se pravzaprav financira iz državnega proračuna.

Da so mladi lahko podali tudi svoje predloge, so po skupinah razpravljali o morebitnih ukrepih, kako bi se lahko obseg sive ekonomije zmanjšal oziroma kakšne ukrepe bi morala država za to sprejeti.

Mladi so predlagali, da bi morala država več denarja vložiti v industrijo in s tem zagotoviti več delovnih mest. Poostri naj nadzor nad delom na črno in vzpostavi boljši nadzor nad plačevanjem davkov ter uvede višje kazni za kršitelje. Prav tako so mnenja, da bi morala zvišati minimalne plače oziroma povišati plačo tudi glede na težavnost dela.

Udeleženci pa so dejali tudi, da bi v Sloveniji morali imeti višje davke za politike.

Da smo dobili občutek, kaj si udeleženci pravzaprav želijo, so dobili možnost, da navidezno razpolagajo z davkoplačevalskim denarjem. Kako bi torej oni razpolagali s tem denarjem, kam bi ga vložili? Večina denarja bi tako porabili za višje štipendije, povišali bi pokojnine, vlagali bi v turizem in šport, del denarja bi namenili za ureditev kulturnih znamenitosti ter v podjetništvo.

Delavnica je potekala v sproščenem vzdušju. Srednješolci so aktivno sodelovali in prav tako podali kar nekaj konkretnih predlogov in mnenj.

"Projekt sofinancira Urad Vlade RS za komuniciranje v okviru kampanje 'Vklopi razum – zahtevaj račun!', katere namen je ozaveščanje javnosti o negativnih posledicah sive ekonomije."

Obisk Varstveno delovnega centra Zagorje ob Savi

V sredo, 21.10.2015, ob 7:05 uri, smo imeli zbirno mesto pred VDC-jem Zagorje. Zaradi zamude vlaka sva z Žéninn prišli malo kasneje. O zamudi sem obvestila sošolko, ki je obvestila profesorici. Ko sva vstopili v VDC, sva na hodniku prijazno

pozdravili, nato pa so nama vsi srčno odzdravili in nama namenili topel nasmeh. Občutek je bil čudovit. Nato sva poiskali sošolce in se profesoricama še enkrat opravičili za zamudo. Imeli smo kratko predavanje, nato pa smo se razdelili v skupine. Zaposleni so nas pospremili do določene delavnice. Ko smo prišli do prve delavnice, so bili vsi presenečeni, saj niso vedeli, da pri-demo. Najprej smo se malo pogovarjali z mentoricami, ki so nam razdelile delo. V tej skupini so bili vsi zelo zadržani. Družili so se le med sabo. Nihče se nam ni predstavil, njihova imena smo slišali le iz strani mentoric. Ena od mentoric mi je določila, da moram plesti

zapestnice. Pokazala mi je kako in začela sem. Žal mi je, da ni komu od njih prepustila, da mi razloži kako moram plesti, saj sem sigurna, da bi bili oni zelo veseli, da me kaj naučijo. Ko sem končala, sem vprašala, kaj moram sedaj narediti. Ena gospa me je vprašala, ali lahko zapestnico zaključim in mi pokaže, kaj moram narediti, da bom naslednjič znala sama. Seveda sem bila zelo vesela, da mi je priskočila na pomoč. Ko je končala, sem se ji lepo zahvalila. Bila sem vesela, da mi je gospa priskočila na pomoč, saj je v življenju le malo takšnih, ki bi ti pomagali, ko ne veš, kaj bi naredil. Mislim pa, da je bila gospa vesela, saj me je naučila nekaj novega. Spletla sem še eno zapestnico, druge barve. Ker še vedno nisem natanko vedela, kako moram zaključiti zapestnico, sem gospo zopet prosila za pomoč. Takoj je odložila svoje delo in mi še enkrat pokazala. Znova sem se počutila super, saj vem in verjamem, da tudi če bi že desetič prišla do gospe, bi mi še vedno pomagala. Žal mi je le, da s to skupino nismo navezali boljšega stika, saj so bili vsi bolj zadržani.

Kasneje smo odšli do druge delavnice, kjer smo jim pomagali ločevati okrogle pokrovčke, ki jih priložijo k omari poleg vijakov. S sošolko Lauro in sošolcem Ajdinom smo sedeli ob dekletu, ki ni govorilo. Delčke smo ji dajali v roko, saj jih sama ni mogla vzeti. Ob tem sem se počutila zelo slabo. Že sama misel na to, kako bi bilo meni, če bi bila na njenem mestu, me je razžalostila. Že sama misel, da ji želim pomagati, vendar ne vem kako, me je spravljala v jok. Ne morem si predstavljati, kako je njim, kako je v njihovi koži. Ne morem verjeti, da je bil Bog do njih tako krivičen. Vzel jim je možnost, da bi delali nekaj, kar jim je všeč, nekaj, kar jih veseli. V tej skupini je bilo tudi dekle z Downovim sindromom, ki je bilo zelo veselo, nasmejano in zgovorno. Povedala nam je, da rada poje. Nato nam je tudi zapela pesem od Šabana Šauliča, poleg tega pa je naredila tudi špago. Res nas je zabavala in nasmejala. Pravi sonček je, tako kot vsi drugi. Kljub temu, da ima dekle Downov sindrom, se zabava, uživa, poje in pleše. Marsikomu od nas bi lahko bila za vzgled. Zdi se mi super motivacija za vse, ki bi lahko delali vse kar jih veseli, vendar so raje doma za računalnikom. Takšni ljudje bi se morali malo zamisliti in si predstavljati, kako bi

bilo njim v njihovi koži. Ko bi želeli nekaj doseči, vendar jim to ne bi bilo omogočeno. Kmalu je prišel čas za pogovor v njihovi telovadnici in ogled njihovega doma. Nato smo se morali posloviti. Žal mi je bilo, da smo morali tako hitro oditi, saj smo se zelo zabavali. Nato sem začela sama pri sebi premišljevati. Po mojem mnenju je njim najpomembnejše, da jih nekdo spodbu-

ja, jim daje upanje, da jim bo nekaj uspelo, da se bodo naučili nekaj novega, da jim bo nekdo namenil topel nasmeh ali objem. Kot pa naprimer nekaterim izmed nas, ko je bolj pomembno, da bomo dobili najnovejši telefon, nove čevlje, nove obleke ali kaj podobnega. Ne zavedamo se, da lahko njim le en topel nasmeh spremeni cel dan na bolje, nam pa le neka materialna dobrina. V teh nekaj urah druženja z njimi sem spoznala, da njim na svetu ni pomemben denar in materialne dobrine, saj se z denarjem ne da kupiti sreče, ljubezni in zdravja. Najbolj pomembno jim je, da jih sprejmemo takšne kot so, saj bodo po mojem mnenju zelo veseli, ker bodo vedeli, da jih nekdo razume. Ko so nas vprašali, ali bi bili prostovoljci v VDC-ju, sem takoj pomislila, seveda, veseli me delo z ljudmi, želim biti z njimi, jim pomagati, se kaj novega od njih naučiti, ali jih kaj novega naučiti. Vendar sem doma daleč od Zagorja, tako da na žalost ne morem biti prostovoljka in svojega časa preživljati z njimi. Bila pa bi vesela, če bi lahko še kdaj s šolo odšli v VDC.

Žana Kajtna, 2. a

Glasilo PRELOM je naslednik glasila PRELOM

UREDNIŠKI ODBOR:

- dijaki SŠZ
- profesorji SŠZ

LEKTORIRANJE:

- prof. Danica Štrtak

RAČUNALNIŠKA OBDELAVA:

- Erika Prašnikar
- Tjaša Klančičar
- Boštjan Krajnc

TISK: Srednja šola Zagorje

Št. izvodov: 400